

Evenwicht in oneindigheid

Als je 8 een kwartslag draait zie je het lemniscaat, het wiskundige symbool voor oneindigheid. Spiritueel houdt het lemniscaat onder meer de wet van 'oorzaak en gevolg' in; 'Wat je zaait, zul je oogsten'.

Oneindigheid ervaart de Texelse Rachel Vroom-Barnard (52), professioneel musicus, in haar muziek, in haar moestuin en in de rooms-katholieke kerk waar ze graag als gelovige vertoeft of werkt in haar hoedanigheid als kerkmusicus. Dat 'wat je zaait, je oogst' ervaart ze in de idyllische moestuin op het oeroude land van De Hoge Berg op het Waddeneiland, die ze samen met man Henk bewerkt. „Jaren hield ik in mijn blog bij wat we aan het telen waren, wat ik na het oogsten ermee deed en zag na vijf jaar steeds hetzelfde; tot zo'n beetje eind februari eten van het land, daarna vier tot vijf weken eten uit de diepvries, waarnaar de groene koorts de kop weer opsteekt en we gaan zaaien. Daar zit een zekere oneindigheid van herhalen in. Bij muziek ook, een stuk instuderen, optreden en weer, altijd hetzelfde en toch anders. Net als in de kerk. Steeds dezelfde volgorde van rituelen.”

„Ik zie vaak dubbele cijfers, voor mij een teken dat je engel in de buurt is. Op mijn koelkast hangt een briefje met dubbele getallen van 1 tot 0 en wat ze betekenen. Zoals bij acht dat; als je in harmonie bent met de wereld, het universum, god of hoe je het noemen wilt, je ook in harmonie bent met je gedachten en je daden. Andersom ook, als je ernaar streeft dat je daden en gedachten in harmonie zijn, ben je dat ook met het universum.”

Ze verzucht: „Maar het valt niet altijd mee om te leven. Drie jaar geleden ben ik alles wat ik had opgebouwd aan carrière, vriendschappen en hobby's kwijtgeraakt. Daarvoor woonde en werkte ik vier dagen per week in Amsterdam en drie dagen op Texel met Henk. Ik verloor mijn werk als kerkmusicus - geen kerkdiensten, geen orgelbanken, geen concerten, niks - kon vervolgens mijn kamer in Amsterdam niet meer betalen, kon daarvoor niet meer lesgeven aan mijn 34 leerlingen, niet meer naar mijn koor en zag mijn vrienden niet meer. Als dominante viel dat alles in een half jaar om.” Haar aandacht wordt afgeleid, de azijn kookt. „Nu moet ik even de azijn op de augurken gooien.” De augurken verkleuren naar gifheldergroen als ze opgiet. De deksel schroeft ze op de pot. „Fermenteren kun je leren, zeg ik altijd.” Monter, „Wij werken elke ochtend op de tuin en zijn zelfvoorzienend.”

„Kom maar schatje”, zegt ze zachtjes tegen een groen torretje dat op zijn ruggetje op de keukentafel ligt te spartelen. Pakt het zachtjes op, legt het in de hand van man Henk, die het buiten vrij laat. „We maken hier geen dieren dood”, is ze duidelijk.

„Ik ben nog bezig met de situatie te accepteren zoals het is. Ik kan niet meer terug naar mijn leven van voor 2020. Als ik nu ga solliciteren in de kerkmuziek, nemen ze iemand die 20 jaar jonger is aan. Ik ben pas laat met kerkmuziek begonnen en studeerde in 2012 af als kerkmusicus.”

Daarvoor studeert ze vijf jaar piano aan het Sweelinck Conservatorium te Amsterdam, doet een uitstapje met twee jaar Nederlands en kunstgeschiedenis, studeert vervolgens weer muziek in Zwolle met specialisatie kamermuziek, in Maas-

Wat houdt de mens bezig? Met die vraag gaat Heleen Vink op pad voor Zomertijd.

Rachel Vroom-Barnard: „Mijn moestuin is rijkdom.”

tricht studeert ze af in twintigste-eeuwsmuziek en reist vervolgens over de wereld om concerten te geven.

Met vier broers, van wie één geadopteerd, en twee zussen, is ze thuis de een na jongste. „Muzikaliteit zit in de familie, mijn ouders maakten ook muziek. Ik kon noten lezen voordat ik mijn naam kon schrijven. Eigenlijk wilde ik operazangeres worden, maar mijn moeder zei: 'Je kan niet zingen'. Ik was acht en dacht, 'dan ga ik zangers begeleiden op piano.'” Ze groeit op in een naar eigen zeggen 'niet vredelievend gezin'. „Ik was niet veilig. Je paste je continue aan anderen aan om escalatie te voorkomen en de spanning in huis voorkwam dat je je vleugels uitsloeg.” Wegens een zelfmoordpoging op 23-jarige leeftijd belandt ze in de psychiatrie en verslijt in de volgende jaren 27 psychiaters. „Geen enkele diagnose paste bij mij, maar de laatste zei: 'Je bent een onbegrepen wonderkind en nou wil ik je niet meer zien'. Dat hielp”, zegt ze met lichte zelfspot. „Als er maar iets tegenzit of als ik depressief ben, is er die eerste gedachte met een gevecht om er overheen te stappen. Het aanlokkelijke van dood is de stilte. Het is niet zo zeer zoeken naar de dood, maar wel naar rust in dit leven. Ik ben bezig te accepteren dat het leven is

zoals het is.” Sinds een jaar of vijf weet ze dat ze hoogsensitief is. „Daarom doet stilte me goed, al is ontprikkelen in deze maatschappij niet zo makkelijk.”

Gedoopt

In 2004, ze is dan 34 jaar, laat ze zich dopen in de katholieke kerk op Texel. „Ons gezin was niet religieus, maar opa die dominee was woonde bij ons in en ik zat op de School met de Bijbel. God was zo nooit ver weg.” Ze houdt van de mystiek die hangt in de kerk én van de heiligen. „Ik vind het mooi dat in de katholieke kerk, of dat nou in Spanje, Los Angeles of in Den Helder is, je precies weet wat er gebeurt ook al versta je het niet. Altijd hetzelfde en ik hou erg van dingen die altijd hetzelfde gaan”, zegt ze met een klein lachje. In 2006 gaat ze op het koor in haar parochie zingen en denkt al snel: 'dat moet toch beter kunnen'. Op het conservatorium in Utrecht, de enige plek in Nederland waar je kerkmuziek kunt studeren, haalt ze haar master.

In 2011 gaat ze in Reusel, met 8000 inwoners en één kerk, werken. „Dat was fantastisch met vier koren en een leuke pastoor die er niet was toen ik kwam, want deze zat voor straf in retraite in Rome. We zochten daar al naar een huis

toen Henk door een medische fout een hartinfarct kreeg.” Na maanden zorgen voor Henk gaat ze werken bij de Titus Brandsma Parochie in Amstelveen tot na zes jaar de laatste pater wordt overgeplaatst. Inmiddels studeert ze theologie bij het seminarie Tiltenberg. „Ik wilde de eerste vrouwelijke diaken worden in Nederland. Ik dacht de tijd mee te hebben, maar was te optimistisch.” Nieuw werk wacht. Ze wordt als kerkmusicus gevraagd door de Jezuiten in Amsterdam en werkt tot 2019 op de Krijtberg. Ze heeft weer een sollicitatiegesprek staan als alles door corona op slot gaat. Toen zat ze 24/7 thuis op Texel. Rachel tekent met haar vinger op tafel een 8. Of is het een lemniscaat. Iedere dag werkt ze in haar moestuin en zorgt twee dagen per week voor haar nog thuiswonende 91-jarige moeder die 'de dingen niet meer precies weet'. Langzaamaan heeft ze een nieuw evenwicht gevonden. „Geld is niet het belangrijkste. Alleen betekent geen werk het niet kwijt kunnen van mijn kennis, dat mis ik. Ik probeer te accepteren dat het nu is zoals het is. Onze moestuin is rijkdom en natuur mijn medicijn.”

juniperpiarachel.com en
soundcloud.com/user-542842040